

- anularea Ordonanței pronunțate în cauza T-351/11 din 13 iulie 2011 prin care s-a constatat inadmisibilitatea cererii introductive;
- trimiterea acțiunii la Tribunal pentru ca recurentul să își poată valorifica drepturile;
- obligarea Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată, în temeiul articolelor 69 și 73 din Regulamentul de procedură al Curții.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurentul invocă următoarele motive:

- Forța majoră, ca urmare a războiului, care întrerupe termenul de prescripție. Evenimentele cu care recurentul se confruntase din luna noiembrie 2010 în Côte d'Ivoire ar constitui un caz de forță majoră, în sensul articolului 45 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, ca urmare a stării de război care ar avea ca efect întreruperea termenelor de prescripție în ceea ce privește actele adoptate de Consiliu împotriva sa.
- Prezentul caz de forță majoră ca urmare a războiului s-ar opune posibilității recurentului de a-și exercita în mod liber dreptul la acțiune împotriva unor acte care încalcă în mod vădit drepturi fundamentale.
- Drepturile și libertățile fundamentale ar prevala în raport cu principiul securității juridice. Prin invocarea principiului securității juridice pentru a declara inadmisibilă cererea recurentului, Tribunalul ar aduce atingere dreptului fundamental de a avea acces la o instanță și dreptului la apărare. Recurentul ar fi fost de asemenea privat de dreptul de a fi ascultat de o instanță competentă.
- Inopozabilitatea, în caz de război, a termenului pentru considerente de distanță și a termenului de introducere a acțiunii. Termenul pentru considerente de distanță și termenul de introducere a acțiunii nu pot fi opuse unui destinatar care are reședința într-un stat aflat în război deschis. Astfel de termene ar fi aplicabile numai pe timp de pace și pe continentul european. Or, recurentul se află pe un alt continent și, ca urmare a acestui fapt, aplicarea strictă în speță a articolului 102 din Regulamentul de procedură al Tribunalului încalcă fără îndoială articolul 6 alineatul (1) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și articolul 263 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene.
- Supremația articolului 263 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene. Articolul 102 din Regulamentul de procedură al Tribunalului ar sancționa cu nulitatea orice obligație de notificare astfel cum este prevăzută de Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene care prevede că termenul de introducere a acțiunii începe să curgă de la

notificarea sau de la publicarea sau imediat ce persoana interesată a luat cunoștință de act. Astfel, articolul 102 din Regulamentul de procedură ar face abstracție de obligația de a notifica și nu ar lua în considerare ziua în care recurentul a luat cunoștință în mod efectiv de act, limitând astfel litera și spiritul articolului 263 TFUE. Ca urmare a acestui fapt, articolul 102 ar repune în discuție drepturile prevăzute și protejate de tratat, care are o valoare juridică superioară și care este obligatoriu pentru instituțiile Uniunii Europene. În consecință, întrucât actele atacate nu au făcut obiectul unei notificări către recurent, cu încălcarea articolului 263 alineatul (5) din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene, termenul de introducere a acțiunii ar putea începe să curgă numai de la momentul când acesta a luat cunoștință de actele adoptate împotriva sa.

- O atingere gravă adusă drepturilor și libertăților fundamentale. Principiul securității juridice astfel cum este enunțat de Tribunal ar repune în mod grav în discuție securitatea juridică în ansamblul său, de vreme ce justițiabililor cu reședința în afara Uniunii Europene și cu reședința într-o țară aflată în război li s-ar aplica sancțiuni împotriva cărora nu își pot exercita în mod util dreptul la acțiune, întrucât nu au cunoștință de sancțiune.
- Cu titlu subsidiar, recurentul solicită anularea actelor adoptate de Consiliu împotriva sa pentru gravitatea încălcării drepturilor și libertăților fundamentale. De vreme ce actele atacate ar încălca libertăți fundamentale protejate de diferitele tratate internaționale, ar reveni Curții să anuleze actele menționate, în măsura în care nelegalitatea acestora ar fi contrară ordinii juridice europene stabilite și pentru motivul că niciun termen de introducere a acțiunii nu poate fi opus ca urmare a gravității încălcării aduse libertăților și drepturilor fundamentale protejate.

Recurs introdus la 21 septembrie 2011 de Affi Pascal N'Guessan împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a cincea) pronunțate la 13 iulie 2011 în cauza T-352/11, N'Guessan/Consiliul

(Cauza C-482/11 P)

(2012/C 6/07)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurent: Affi Pascal N'Guessan (reprezentanți: L. Bourthoumieux, J. Vergès, R. Dumas și M. Ceccaldi, avocați)

Cealaltă parte: Consiliul Uniunii Europene

Concluziile recurentului

- Declararea admisibilității acțiunii formulate de domnul Affi Pascal N'Guessan;
- anularea Ordonanței pronunțate în cauza T-352/11 din 13 iulie 2011 prin care s-a constatat inadmisibilitatea cererii introductive;
- trimiterea acțiunii la Tribunal pentru ca recurentul să își poată valorifica drepturile;
- obligarea Consiliului Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată, în temeiul articolelor 69 și 73 din Regulamentul de procedură al Curții.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurentul invocă următoarele motive:

- Forța majoră, ca urmare a războiului, care întrerupe termenul de prescripție. Evenimentele cu care recurentul se confruntase din luna noiembrie 2010 în Côte d'Ivoire ar constitui un caz de forță majoră, în sensul articolului 45 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, ca urmare a stării de război care ar avea ca efect întreruperea termenelor de prescripție în ceea ce privește actele adoptate de Consiliu împotriva sa.
- Prezentul caz de forță majoră ca urmare a războiului s-ar opune posibilității recurentului de a-și exercita în mod liber dreptul la acțiune împotriva unor acte care încalcă în mod vădit drepturi fundamentale.
- Drepturile și libertățile fundamentale ar prevala în raport cu principiul securității juridice. Prin invocarea principiului securității juridice pentru a declara inadmisibilă cererea recurentului, Tribunalul ar aduce atingere dreptului fundamental de a avea acces la o instanță și dreptului la apărare. Recurentul ar fi fost de asemenea privat de dreptul de a fi ascultat de o instanță competentă.
- Inopozabilitatea, în caz de război, a termenului pentru considerente de distanță și a termenului de introducere a acțiunii. Termenul pentru considerente de distanță și termenul de introducere a acțiunii nu pot fi opuse unui destinatar care are reședința într-un stat aflat în război deschis. Astfel de termene ar fi aplicabile numai pe timp de pace și pe continentul european. Or, recurentul se află pe un alt continent și, ca urmare a acestui fapt, aplicarea strictă în speță a articolului 102 din Regulamentul de procedură al Tribunalului încalcă fără îndoială articolul 6 alineatul (1) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și articolul 263 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene.

- Supremația articolului 263 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene. Articolul 102 din Regulamentul de procedură al Tribunalului ar sancționa cu nulitatea orice obligație de notificare astfel cum este prevăzută de Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene care prevede că termenul de introducere a acțiunii începe să curgă de la notificarea sau de la publicarea sau imediat ce persoana interesată a luat cunoștință de act. Astfel, articolul 102 din Regulamentul de procedură ar face abstracție de obligația de a notifica și nu ar lua în considerare ziua în care recurentul a luat cunoștință în mod efectiv de act, limitând astfel litera și spiritul articolului 263 TFUE. Ca urmare a acestui fapt, articolul 102 ar repune în discuție drepturile prevăzute și protejate de tratat, care are o valoare juridică superioară și care este obligatoriu pentru instituțiile Uniunii Europene. În consecință, întrucât actele atacate nu au făcut obiectul unei notificări către recurent, cu încălcarea articolului 263 alineatul (5) din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene, termenul de introducere a acțiunii ar putea începe să curgă numai de la momentul când acesta a luat cunoștință de actele adoptate împotriva sa.

- O atingere gravă adusă drepturilor și libertăților fundamentale. Principiul securității juridice astfel cum este enunțat de Tribunal ar repune în mod grav în discuție securitatea juridică în ansamblul său, de vreme ce justițiabililor cu reședința în afara Uniunii Europene și cu reședința într-o țară aflată în război li s-ar aplica sancțiuni împotriva cărora nu își pot exercita în mod util dreptul la acțiune, întrucât nu au cunoștință de sancțiune.

- Cu titlu subsidiar, recurentul solicită anularea actelor adoptate de Consiliu împotriva sa pentru gravitatea încălcării drepturilor și libertăților fundamentale. De vreme ce actele atacate ar încălca libertăți fundamentale protejate de diferitele tratate internaționale, ar reveni Curții să anuleze actele menționate, în măsura în care nelegalitatea acestora ar fi contrară ordinii juridice europene stabilite și pentru motivul că niciun termen de introducere a acțiunii nu poate fi opus ca urmare a gravității încălcării aduse libertăților și drepturilor fundamentale protejate.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Augstākās tiesas Senāts (Republica Letonia) la 17 octombrie 2011 — SIA „Mednis”/Valsts ieņēmumu dienests

(Cauza C-525/11)

(2012/C 6/08)

Limba de procedură: letona

Instanța de trimitere

Augstākās tiesas Senāts